

L'intrús destructor (1)

La trama. En una ciutat francesa, ara. Un amargat professor de literatura topa amb un alumne dotat per a l'escriptura, però la relació mestre-deixeble desemboca en un final imprevisit.

La pel·lícula. El cinema francès està en ratxa. Marca tendència. Ara torna a sorprendre amb *Dans la maison*, adaptació de l'obra de teatre *El chico de la última fila* del madrileny Juan Mayorga. Text dramàtic sobre, entre altres temes, les relacions professor-alumne que deriven en interdependència morbosa. També fa acte de presència un intrús en el nucli familiar, que, qual virus contaminant, erosiona l'aparent edèn conjugal. A més, el discurs fílmic s'introdueix en les costures del relat, removent les líquides fronteres entre realitat i ficció. Però no es tanca aquí el cercle temàtic:

l'inacabable debat sobre art post-modern versus art clàssic. Per tant, resta meridià que *En la casa* és un film ambiciós. Neoclàssic. Post-modern. Que, sense cap complex d'originalitat, tan aviat va de Woody Allen rejuenit (*Maridos y mujeres*, *Annie Hall*) com de Pasolini (*Teorema*), al temps que recupera el Hitchcock de *La finestra indiscreta*. Així, el film permet un ventall de lectures. I per si aquests referents no fossin definitius, es detecta l'ús transversal d'una novel·la picaresca del Segle d'Or: *El diablo*

cojuelo de Vélez de Guevara. O quan el diable ranc, aixecant teulades, observa l'interior de les cases i les condiona a pitjor. Tota aquesta munició temàtica és aprofitada per François Ozon (París, 1967) embastant un relat que transita des del tòpic educatiu (el desinterès d'educadors i educats), fins muntar un artefacte demolidor, subversiu, tèrbol: el fracàs pedagògic, familiar, conjugal, personal, d'una societat en franca deriva humana. Reblen aquest clau incò-

En la casa

Director: François Ozon.
Intèrprets: Fabrice Luchini, Ernst Umhauer, Kristin Scott Thomas.
França, 2012. 105'. Funatic
Lleida. 14 novembre.

mode (¿n'hi ha de còmodes?) un càsting actoral en estat de gràcia. Continuarà.

La imatge. Germain i Claude intercanviant impressions literàries que posen en evidència la família burgesa del company-alumne.

La frase. "No cal esperar que arribin els bàrbars: ja són asseguts a les aules", admet Germain, professor prop la *depre* professional. I com som en temps electorals, ¿què diuen els partits quant l'Educació?

La recomanació. Inexcusable per a la ciutadania cinèfila.